Bună dimineața, București!

Anul IV Nr. 6 (24) | București | octombrie 2015
Publicație lunară, editată în timpul liber | 10 000 de exemplare
www.infobdb.ro | facebook.com/BunaDimineataBucuresti

Ziarul cu care ne trezim

Reciclați! După ce ați citit ziarul, dacă nu doriți să-l păstrați, dăruiți-l altcuiva sau aruncați-l la coșurile de gunoi pentru hârtie!

SUMAR ...da' bun!

Pagina 2: **Circuitul apei în natură și în oraș**

Pagina 3: **Bolo a dispărut. Îl caută cineva la Manasia?**

Pagina 4: **De la pepeni la filme | Copiii de la bloc vor!**

Pagina 5: **SenseAbility sau ce poți să descoperi când nu vezi**

Pagina 6: **București Grand Prix... mon amour!**

Pagina 7: **Du-mă acasă, măi tramvai | Știri**

Pagina 8: **De ce să plătesc dacă e gratis? | Unde ne simțim bine?**

ISSN: 2344 – 0295 ISSN-L: 2344 – 0295

Asociația Bună dimineața, București!
IBAN: RO85 RZBR 0000 0600 1554 3016
Raiffeisen Bank, Agenția Trapezului
Mențiune: „Donație ziar"

Abonament

Contribuiți la foaia comunității cu 33 de lei!
Dați pagina și abonați-vă!
Veți primi timp de un an, în fiecare lună, publicația noastră la adresa de corespondență.

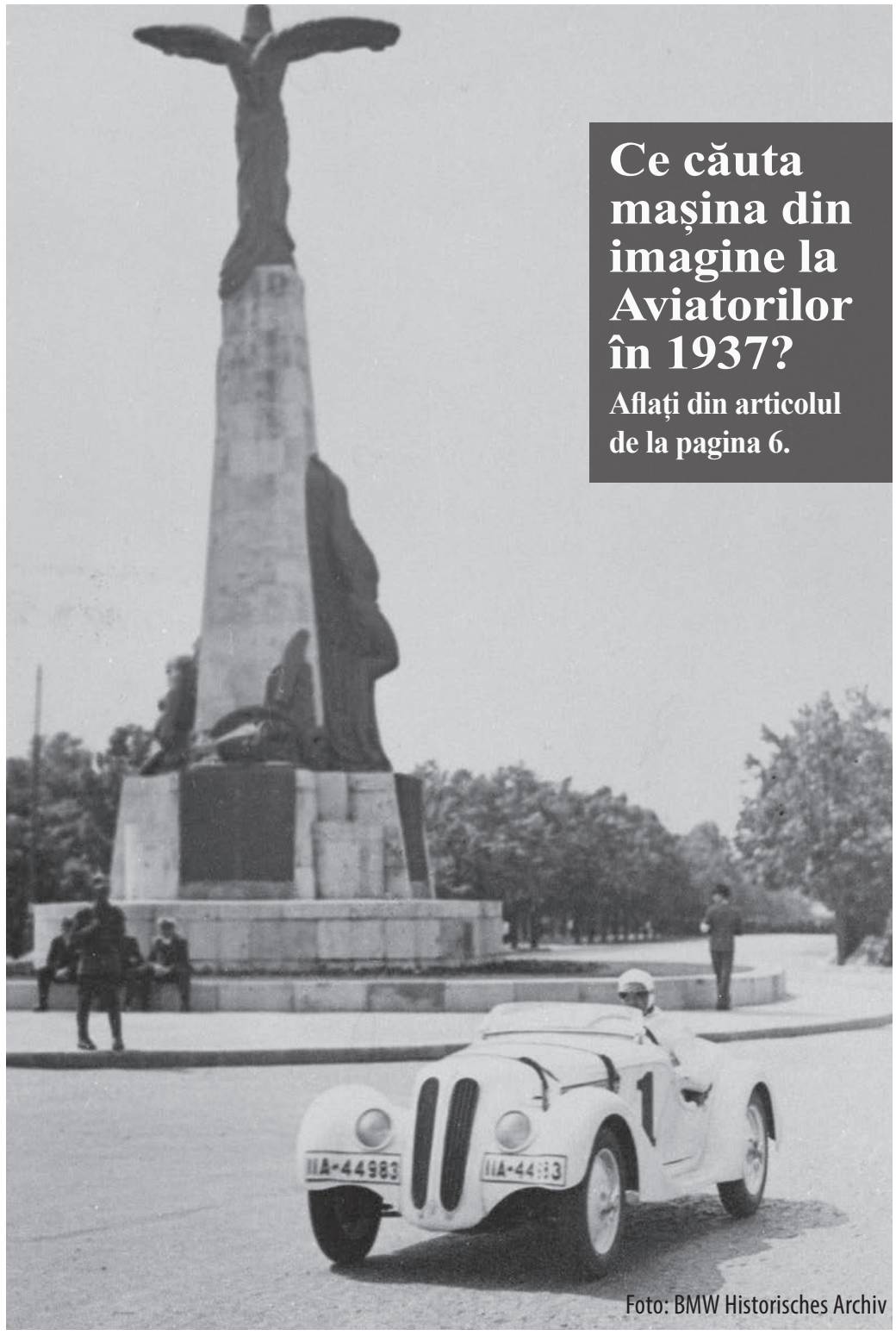

Foto: BMW Historisches Archiv

Ce căuta mașina din imagine la Aviatorilor în 1937?

Aflați din articolul de la pagina 6.

Circuitul apei în natură și în oraș

Alin Paidiu

Vă voi prezenta în articolul din această ediție aspecte juridice ale contractului-cadru de furnizare/prestare a serviciului de alimentare cu apă şi de canalizare.

Mai întâi, trebuie amintit că Hotărârea Guvernului nr.188/2002 stabileşte obligaţia racordării la reţeaua de canalizare orăşenească.

Deţinătorii de locuinţe individuale sau colective ori de incinte în care se desfăşoară activităţi socioeconomice, ale căror ape uzate nu pot fi epurate separat, au obligaţia să se racordeze la reţelele de canalizare ale localităţilor astfel:

a) pentru reţelele existente, până la data de 31 decembrie 2003;

b) pentru reţelele noi, odată cu punerea în funcţiune a acestora. Autorităţile locale trebuie să informeze populaţia în timp util, prin mass-media, care sunt termenele de punere în funcţiune a noilor reţele.

În situaţia în care deţinătorii de locuinţe individuale sau colective ori de incinte în care se desfăşoară activităţi socioeconomice au deja sisteme individuale de colectare a apelor uzate – fose septice, puţuri absorbante –, aceştia vor lua toate măsurile sanitare necesare pentru dezafectarea lor, odată cu racordarea la reţelele de canalizare.

Utilizarea serviciilor de apă şi canalizare nu poate fi făcută în orice condiţii. Astfel, legea permite evacuarea apelor uzate în reţelele de evacuare numai dacă:

a) nu se aduc prejudicii igienei şi sănătăţii publice sau personalului de exploatare;

b) nu se diminuează prin depuneri capacitatea de transport a canalelor colectoare;

c) nu se degradează construcţiile şi instalaţiile reţelelor de canalizare, ale staţiilor de epurare şi ale echipamentelor asociate;

d) nu sunt perturbate procesele de epurare din staţiile de epurare sau nu se diminuează capacitatea de preluare a acestora;

e) nu se creează pericol de explozie.

Contractul de furnizare a serviciilor de apă şi canalizare stabileşte o serie de drepturi şi obligaţii pentru ambele părţi.

Ca utilizatori, trebuie să ştim că operatorii de servicii publice sau, după caz, deţinătorii staţiilor de epurare sau ai sistemelor de evacuare a apelor uzate în receptorii naturali sunt obligaţi să asigure montarea şi funcţionarea corespunzătoare a mijloacelor de măsurare a debitelor de ape uzate evacuate, cu înregistrarea şi contorizarea debitelor, să prevadă facilităţi de prelevare a probelor de apă pentru analiză în locuri bine stabilite şi, pe cât posibil, să instaleze sisteme automate de determinare a calităţii apelor uzate evacuate, cu măsurarea parametrilor specifici activităţii desfăşurate. Pentru ape uzate cu debite mai mari de 500 l/s şi care se descarcă în receptori cu debite de cel puţin trei ori mai mari decât cele ale apelor uzate, în punctul de evacuare se prevăd sisteme de dispersie/difuzie.

Odată montate aceste sisteme, utilizatorul are obligaţia achitării preţului pentru serviciile prestate de furnizor.

Stabilirea cantităţii de apă furnizată şi a celei evacuate în reţeaua publică de canalizare se va face:

a) pe baza înregistrărilor contorului de apă montat în căminul de branşament;

b) în baza criteriilor tehnice privind stabilirea cantităţilor de apă în sistem pauşal, astfel cum sunt stabilite conform normativelor în vigoare.

Cantitatea de apă preluată în reţeaua publică de canalizare se stabileşte pentru utilizatorii casnici conform Hotărârilor Consiliului Local.

Stabilirea cantităţii de apă meteorică preluată în reţeaua de canalizare se determină prin înmulţirea cantităţii specifice de apă meteorică comunicată de A.N.M. pentru luna anterioară emiterii facturii cu suprafeţele totale ale incintelor construite şi neconstruite, declarate de fiecare utilizator, şi cu coeficienţii de scurgere recomandaţi de SR 1846-1:2006 şi utilizând una dintre metodele:

a) relaţia de calcul analitic din anexa nr. 3 la contract;

b) norma specifică determinată analitic pe categorii de utilizatori, aprobată prin Hotărârea Consiliului Local.

Neachitarea facturii în termen de 30 de zile de la data scadenţei atrage după sine penalităţi de întârziere, după cum urmează:

a) penalităţile sunt egale cu nivelul dobânzii datorate pentru neplata la termen a obligaţiilor bugetare, stabilite conform reglementărilor legale în vigoare;

b) penalităţile se datorează începând cu prima zi după data scadenţei;

c) valoarea totală a penalităţilor nu poate depăşi cuantumul debitului şi se constituie venit al operatorului.

Întreruperea furnizării apei poate avea loc numai după 5 zile lucrătoare de la primirea de către utilizator a unei notificări constând în comunicarea scrisă făcută de operator şi transmisă prin curier sau prin scrisoare recomandată adresată utilizatorului, în următoarele situaţii:

a) utilizatorul nu achită factura în termen de 30 de zile calendaristice de la data scadentă;

b) utilizatorul nu remediază defecţiunile interioare şi prin aceasta prejudiciază alimentarea cu apă a altor utilizatori;

c) neachitarea obligaţiilor de plată pentru recuperarea daunelor, stabilite printr-o hotărâre judecătorească definitivă, provocate de distrugerea sau deteriorarea unor construcţii sau instalaţii aferente infrastructurii edilitar-urbane a localităţilor, aflate în administrarea lor;

d) împiedicarea delegatului împuternicit al operatorului de a controla instalaţiile de utilizare, de a monta, verifica, înlocui sau citi aparatele de măsurare-înregistrare sau de a remedia defecţiunile la instalaţiile administrate de operator, când acestea se află pe proprietatea utilizatorului;

e) branşarea sau racordarea, fără acordul operatorului, la reţele publice sau la instalaţiile altui utilizator ori schimbarea, fără acordul operatorului, în cadrul unor lucrări de reparaţii capitale, reconstruiri, modificări, modernizări sau extinderi, a caracteristicilor tehnice şi/sau a parametrilor instalaţiilor de utilizare;

f) pentru executarea unor manevre şi lucrări care nu se pot efectua fără întreruperi.

avocatalinpaidiu.ro

Pentru a tipări publicația în 10 000 de exemplare, contribuția dvs. este esențială!

33 de lei pentru 12 numere. Depinde și de dvs. dacă le tipărim pe toate

720 de abonați susțin costul de tipărire timp de un an, în fiecare lună.
Am trecut de 130 de abonați, dar mai avem până la 720. Dvs. al câtelea vreți să fiți?

Puteți achita fie prin mandat poștal, fie prin transfer bancar în contul:
IBAN: RO85 RZBR 0000 0600 1554 3016
cont deschis la Raiffeisen Bank, Agenția Trapezului, București
Beneficiar: Asociația Bună dimineața, București!
Menționați ca motiv al transferului „ABONAMENT 12 numere"

Pentru detalii, sunați în orice zi, între 18:00 și 20:00. Vă va răspunde și va vorbi cu dvs. Ana-Maria: 0754 264 950

Completați acest formular și trimiteți-l prin poștă la adresa:
Str. Constantin Brâncuși nr. 5, bl. D13, sc. B, ap. 66, sector 3, București
sau scrieți-ne datele dvs. de contact pe e-mail, la abonamente@infobdb.ro.

Nume _____ Prenume _____
Str. _____ Nr. _____
Bl. _____ Et. _____ Ap. _____ Sector _____ Localitate _____
Telefon _____
E-mail _____

www.infobdb.ro | www.facebook.com/BunaDimineataBucuresti

Bolo a dispărut. Îl caută cineva la Manasia?

Andrei Constantinescu

Cândva până-n '89

Pe Bolo îl știam de când eram copii. Ne țineam companie unul altuia în momentele în care nimeni altcineva din zona blocului în care locuiam nu ieșea la joacă. Aș putea să spun că eram chiar prieteni buni. Aveam 26 de ani atunci. Umblam cu Bolo de 19 ani și ne consideram frați. Dacă unul n-avea țigări primea cu mare dărnicie de la celălalt. Dacă altul nu avea bani împărțeam frățește suma pe care altul o avea în poșnari. Ce să mai… ne aveam bine și credeam că binele ăsta o să țină până când ne vom plimba amândoi cu bastonul prin Cișmigiu. În 85', petrecusem vara hoinărind orașul. Nici eu, dar nici Bolo nu stăteam bine cu banii atunci, dar reușeam să facem rost de un pachet de Kent, cu castel, și măcar două beri de căciulă, pe seară. Era marți, țin minte. Stăteam pe scările din fața TNB-ului.

Bolo era cam ciufut dar eu eram destul de în regulă. Discutasem toată seara despre regim și despre cum nea Ceașcă n-o să moară niciodată, asta chiar și atunci când o să moară pe bune și o să-i cânte popa la căpătâi. Bolo ar fi vrut să fie de față când îl bagă-n pământ, „măcar pentru o felie din coliva comunistă", zicea el. Am stat ceva ore în față la TNB, după care am pornit înspre Rosetti. Pe la jumătatea drumului am văzut un cârd de milițieni. Erau cinci. Cam plictisiți. Se îndreptatu direct spre noi. De aici a început totul.

— Unde crezi că ne duc?, mă întreabă Bolo, cu ochii cât cepele.

— Habar n-am. O secție, ceva. Nu te panica.

Foto: George Mastacan

Bolo a avut întotdeauna teamă mare de Miliție. Taică-său fusese dus de câteva ori să dea cu subsemnatul. De fiecare dată se întorsese cu câte o nouă vânătaie, ba pe picioare, ba în zona ficatului. De aici și teama lui Bolo de bastoane sau orice alte obiecte cu care milițienii puteau să-i tăbăcească un pic pielea.

Mai tot drumul n-am apucat să văd decât frânturi din străzi pe care le știam. Parcă n-am mers mult cu milițienii în mașină și, când ne-au dat jos, știam exact unde ajunsesem. Secția de Miliție de pe Stelea Spătarul, chiar la numărul 13. Bolo oricum nu credea în superstiții numerice despre ghinion. Ne-au dat jos și ne-au cam îmbrâncit până în biroul milițianului șef. Era unul cu burta până la gură, o bască plouată pe cap și rotofei tare la fălci. Ne-a zis ceva vorbe despre perturbarea liniștii publice, „dacă vreți să fiți derbedei și să vă bateți joc de sistem și de tovarăși avem noi loc pentru voi, mă! Huliganilor!". Bolo a zâmbit prostește. Eu deja mă panicasem.

— Tovarășe, dar nu înțelege ce-am făcut.

— Nu face pe prostul cu mine! Ați perturbat, acum vă perturbăm și noi.

— …dar mergeam pe stradă când colegii dumneavoastră ne-au abordat și ne-au băgat în mașină.

Burtosul a stat un pic și m-a analizat, s-a ridicat de la birou și s-a apropiat de mine. Mi-a apucat urechea dreaptă și a tras tare în timp ce și-a zis vorbele. „Mă, tu crezi că faci pe deșteptul cu mine aici?! Așa faci, mă? Cu pletele tale și cu hainele astea de neîngrijit? Jignești sistemul și toți oamenii muncitori din țara asta! Dar, lasă… lasă că vedeți voi! Jos cu ei!". A urlat ultimele cuvinte și mi-a pocnit și un baston peste genunchiul drept, de îmi venea să strig „Fault! Ăsta-i de cartonaș roșu, tovarășe".

Pe Bolo l-au apucat doi și l-au dus în altă cameră. Eu am rămas așezat pe scaun cu genunchiul zvâcnind de parcă mi se mutase inima acolo. Am vrut să-i întreb unde l-au dus pe Bolo, dar am renunțat, pentru că n-aș fi vrut să simt și-n stângul ce durea în dreptul. Din camera în care dispăruse prietenul meu s-au auzit niște țipete de milițieni, iar apoi, Bolo, care icnea de rău. Era clar. Începuse gâdilatul pe la coaste, pe la ficat. Mă întrebam când îmi vine și mie rândul.

Cred că au trecut cinci zile de când sunt aici. Am o durere atroce de coaste. Exact acolo unde mi-au aplicat tovarășii milițieni bastoanele lor cauciucate. Îmi e sete constant și seara e frig în văgăuna în care m-au aruncat. De Bolo n-am mai auzit nimic. Am învățat să nu mai întreb, pentru că de fiecare dată când am făcut asta am primit o palmă peste bot. Celula e destul de mică. Are pereții albi spre crem și un grilaj în loc de fereastră. Pe acolo intră și aerul. Măcar să respir… că de lumină mă bucur doar atunci când gardianul deschide ușa încăperii sau aruncă o privire pe ocheanul scobit în tabla ei.

Mănânc boierește. Apă cu ceai dimineața, la prânz și poate și seara, dacă mă port frumos. Îmi e dor de mama și știu că am necăjit-o destul. Poate că-și face griji acum, poate că nu. Oricum nu mai contează. Vreau doar să ies de aici și să știu că Bolo e bine și el.

„Mamă, iartă-mă, te rog!".

Sfârșit de vară 2015

La Manasia Hub am fost o singură dată până acum. La Noaptea Caselor. Puhoi de lume. N-am prins niciun scaun, să pot sta jos. Toată lumea mi-a povestit despre deja celebrele celule din subsolul fostei secții de poliție, în care funcționează acum o parte din spațiul ăsta creativ. Intru, pentru a doua oară. Grădina e suficient de mare pentru a ține laolaltă 60-80 de oameni. Nu mă prea pricep la estimări. Locul e bine pitit pe Stelea Spătarul, la numărul 13. Manasia e Hub pentru că toată treaba de aici susține exprimările culturale, de orice tip, cu care lumea s-ar putea identifica. Numele… numele vine de la un loc din spațiul rural. Adică de la țară.

Daniel Petrescu e unul dintre asociații care au pornit treaba asta cu Manasia. Împreună cu Adriana Simion au pus pe picioare un loc din ce în ce mai vizitat. Clădirea, fostă secție de poliție, spune Daniel, ar fi fost terminată undeva pe la 1928 și a tot suferit modificări sau reconversii, pe parcursul anilor.

„Piațeta din fața Hub-ului zici că-i centrul unui sat. Vedeți? Fix la fel. Vecinii noștri sunt o secție de poliție, noi suntem un fel de cămin cultural, peste drum ai pompe funebre, biserica satului. Fix ca

Foto: George Mastacan

un centru din spațiul rural, acolo unde sunt adunate toate", spune Daniel.

— Dar numele? Numele de unde vine.

„Am zis… hai să-i dăm un nume ca de localitate de la țară. Să ne jucăm un pic cu asta. A căutat Adriana pe Google… nu i-a convenit nimic așa… Eu, de fel, sunt din comuna Manasia. Ei i-a plăcut. Suna așa… ca și cum aș avea o vilă în Toscana, când spuneam că mă duc în Manasia. De aici a venit numele.", punctează Daniel.

Hubul merită vizitat din mai multe motive. Fiind un nod cultural, Daniel și Adriana sunt deschiși față de orice tip de proiect care are ceva inteligent și bun de spus. Așa au fost deschise porțile pentru proiectul Housing Stories, și la fel au fost deschise vizitatorilor fostele spații de încarcerare, aflate la subsolul clădirii. Daniel promite că pe viitor Manasia va înflori și mai mult, ceea ce înseamnă că vor urma alte și alte proiecte. Comunitatea se va bucura de un nou spațiu de exprimare, de întâlnire și al memoriei, în peisajul cultural-urban creat la Manasia. Le ținem pumnii!

După discuția cu Daniel cobor împreună cu George în fostele celule. E beznă și umezeală, cu miros specific. Totul e sumbru aici. Carcera are ușița deschisă. Parcă ne așteaptă. George scormonește cu aparatul, trage poze, stânga dreapta, culoar, „ia… prinde și detaliul ăla, că are ceva…".

Într-una dintre celule – cred că cea mai mică – găsesc diverse fraze scrise pe pereți, o iconiță și ceva scrijelit, probabil cu unghia, direct în var. Mă aplec peste un colț. „Vino cu telefonul mai încoace, să văd ce scrie". Mă chiorăsc mai bine și citesc „Mamă, iartă-mă, te rog!". George vrea să pozeze. Pac! Blițul se declanșează. Zice:

— Cred că ținea mult la ea… na… și-a cerut scuze pe vecie scriind asta pe perete.

Da. Ținea mult. O fi ținut atât cât să o mai vadă vreodată?

Manasia Hub

Strada Stelea Spătarul nr. 13
Telefon: 0730 588 651

De la pepeni la filme

Sau cum poți activa un spațiu nefolosit dintr-un cartier-dormitor bucureștean

Ana-Maria Țoni

Foto: Lucian Călugărescu

În urma apelului de proiecte lansat Cei mai mulți bucureșteni locuiesc la bloc. Majoritatea în așa-zisele „cartiere-dormitor", pe care le „consumăm" în sensul strict al denumirii lor. Suntem obișnuiți, așadar, cu spațiile betonate dintre blocuri, multe ale nimănui, și mai multe revendicate de mașini, cu micile locuri de joacă uniformizate pentru copii și în general cu lipsa posibilităților de petrecere a timpului liber într-un mod constructiv, care să încurajeze socializarea pozitivă și să pună bazele unor comunități autentice.

Avem deci două probleme majore, care se potențează reciproc: pe de-o parte, multe spații libere, abandonate sau nerevendicate, iar pe de alta, lipsa unor activități socioculturale care să schimbe statutul acestor cartiere și care să se adreseze comunității locale. Ce-ar fi, însă, dacă tocmai aceste spații ar fi acele locuri care aduc locuitorii împreună și care reactivează cartierul chiar din interiorul lui?

Piața sezonieră Alexandru Vlahuță (Dăbuleni) din cartierul Timpuri Noi este un astfel de spațiu. Utilizat din ce în ce mai rar în ultimii ani ca piață de fructe și legume, spațiul a rămas un teren liber, îngrădit și nefolosit de municipalitate, inaccesibil comunității, situat chiar în inima cartierului.

Timp de două zile (12 și 13 septembrie), piața a fost redată locuitorilor din cartier, care s-au adunat cu mic, cu mare, pentru a testa potențialul locului de a găzdui un alt tip de activități, de data asta menite să îi apropie pe locuitorii din zonă de cartierul și orașul în care trăiesc: ateliere pentru copii și adulți, spectacol de stand-up comedy și cinematograf în aer liber, organizate de Asociația Komunitas.

Ne-am uitat la filme despre urbanism, la animații pentru copii, ne-am plimbat pe străzile Parisului împreună cu *Balonul Roșu* a lui Albert Lamorisse, dar mai ales am adus împreună oamenii din cartier, de toate vârstele și categoriile sociale, care au avut astfel prilejul să se întâlnească, să interacționeze și să își imagineze noi posibilități de a se bucura împreună de cartierul lor.

Piața Alexandru Vlahuță este acum iar un spațiu îngrădit în mijlocul cartierului. Însă faptul că în timpul proiecțiilor am auzit câteva mame plănuind să organizeze activități similare în acel spațiu, pornind de la exemplul acestor două zile de „festival urban", ne demonstrează totuși potențialul unor astfel de activări temporare de a funcționa ca un catalizator pentru însușirea spațiului de către comunitate.

Vă propun, așadar, un exercițiu de imaginație: vouă ce v-ar plăcea să se întâmple în spatele blocului vostru? Şi dacă am contribui fiecare ca imaginaţia noastră comună să devină realitate?

„Cinematograful în aer liber" a fost organizat de Asociația Komunitas în cadrul Anualei de Arhitectură 2015 cu tematica „Construind Comunitatea", ca încheiere a celor două zile de festival urban – „Piața de Weekend – Festival Stradal în Timpuri Noi". Festivalul a fost unul dintre evenimentele comunitare organizate în cadrul proiectului Spații Urbane în Acțiune, finanțat prin granturile SEE 2009 – 2014, în cadrul Fondului ONG în România și desfășurat pe parcursul a doi ani în trei cartiere bucureștene: Tei, Tineretului și Timpuri Noi. Mai multe despre proiect la adresa: http://spatii-urbane.ro

Copiii de la bloc vor!

Raluca Munteanu

În ultimii 10 ani s-a construit mult, ca peste tot, pe zonele dintre blocuri, fără prea mult discernământ, fără a analiza dacă și cum îi afectează pe locuitorii din clădirile existente sau cum vor locui care se mută în aceste apartamente noi. Spațiile verzi care odinioară erau loc de comunicare între vecini și oaze pentru copiii care se jucau în voie sunt acum fie îngrădite („retrocedate", deci interzise folosirii), fie într-un semiabandon. Locuitorii se tem să le folosească, fiind încet încet invadate de gunoaie și promiscuitate. Eforturile de a cere să fie salubrizate și securizate se lovesc de un zid al tăcerii și de indiferență din partea administrației.

Foto: Raluca Munteanu

În cadrul Anualei de Arhitectură, București 2015 au fost organizate întâlniri cu comunitățile de vecini. În numărul trecut începusem să povestim despre câteva blocuri de pe oseaua Giurgiului. La început, au răspuns invitației extrem de puțini adulți, dar au fost prezenți cinci copii care se jucau în zonă. Au fost extrem de deschiși și vorbăreți, percepția lor asupra spațiului fiind exrem de clară și de pătrunzătoare. Au venit cu idei de transformare pragmatice, corecte și extrem de realiste. Copii au indicat extrem de bine zonele cu gunoie și cele în abandon, care atrag droguri, prostituție. Au sesizat părinților în repetate rânduri aceste locuri, dar părinții le spun să le ocolească și le e frică să facă sesizare la poliție, pe motiv că „oricum poliția nu face nimic". Au semnalat că lipsește un spațiu de joacă adecvat pentru ei, cu „învârtitoare" și alte obiecte de joacă. Adulții prezenți au ezitat să găsească un loc pentru a cere aceste amenajări, pentru că oriunde ar fi copii vor face zgomot și îi vor deranja. Între a avea un spațiu neîngrijit care atrage infracționalitate și un loc amenajat care adună voci de copii, vecinii ajung să prefere locurile abandonate, pentru că se închid în casă și închid ochii.

Spațiu din jurul clădirilor de locuințe colective este spațiu public, în administrarea primăriilor de sector. Este în mod firesc dreptul locatarilor să-l utilizeze, ceea implică și responsabilitatea de a-l îngriji. O zonă folosită și îngrijită îndepărtează elementele care generează teamă și disconfort. Aceasta însemnă un efort permanent din partea vecinilor, care să dorească să-și extindă locuirea către spațiul public și să interacționeze cu vecinii.

E momentul să ne protejăm singuri zona noastră de locuit, să ne cerem dreptul la oraș. A aștepta ca altcineva să rezolve nemulțumirile noastre este o utopie. Primăria nu o va face și nici nu-i pasă câtă vreme locuitorii se complac între garduri și uși închise. Copii cer însă și au dreptul să se joace fără frică și cu bucurie în locuri sigure și plăcute.

SenseAbility sau ce poţi să descoperi când nu vezi

Andreea Tănase (AMAis)

Foto: AMAis

Bună dimineaţa! În majoritatea cazurilor, te afli în pat şi urmează să deschizi ochii, să te uiţi pe geam şi să întâmpini o nouă zi. Dar cum ar fi dacă atunci când deschizi ochii nu ai putea să vezi nimic din ce se află în jurul tău? Dacă în loc de forme şi culori clare ar fi doar siluete vagi sau ceaţă? Probabil, panica ar fi una dintre primele senzaţii care te-ar cuprinde şi de aici ar urma o mulţime de întrebări. Cum ai putea să te descurci fără să vezi? Cum ai putea să te ridici din pat şi să faci acţiunile cotidiene pe care le făceai şi până acum? Cum te-ai putea orienta în spaţiu fără să-l poţi vedea? Şi multe altele. Dar dacă stai puţin şi te linişteşti, poate apărea un gând: nu mai vezi, dar ai încă patru simţuri pe care te poţi baza. Probabil nu le-ai dat atât de mare importanţă până acum, dar ele pot să devină reperele necesare pentru ca tu să cunoşti ce se află în jurul tău. Asta înseamnă şi presupune SenseAbility – cum ai putea să descoperi şi să înveţi să te orientezi într-un spaţiu necunoscut în lipsa vederii, bazându-te pe celelalte simţuri.

Orice acţiune porneşte dintr-un punct zero, indiferent de vârstă, experienţă, preferinţe etc. Începutul SenseAbility presupune să închizi ochii, să laşi întunericul să se aşeze, fără să te cuprindă frica. Să fii deschis către necunoscut, către explorare şi mister. Mai departe, lucrurile se vor aranja de la sine. Auzul se va ascuţi, receptorii simţului tactil se vor dilata pentru a cuprinde cât mai multă informaţie, mirosul va deveni mai fin şi poate te va conduce şi spre amintiri, iar gustul va fi mult mai acut, cu consecinţa că vei aprecia mult mai mult o mâncare obişnuită. O experienţă senzorială cât mai bogată, asta îţi aduce SenseAbility. Dar prima regulă a jocului este să închizi ochii şi să te laşi cât

Foto: Ioana Maria Rusu

mai liber. De aici mai departe, te vom ghida noi.

Ne numim Asociaţia Metodelor Alternative de Integrare Socială. Suntem un grup de oameni tineri, cu multe idei şi entuziasm. Majoritatea am terminat Facultatea de Arhitectură, aşa că urmărim să folosim spaţiul drept instrument principal în proiectele noastre. Dorim să dezvoltăm un spaţiu care să aibă ceva de spus tuturor simţurilor, nu doar văzului. Vrem să trecem mai departe de dimensiunea vizuală exagerată pe care majoritatea lucrurilor o manifestă în ziua de azi şi să arătăm că poate există mai mult decât pare la prima vedere. Din aceste considerente, dorim ca proiectele noastre să includă şi persoane cu deficienţe de vedere. Pentru că acestea au cunoştinţe pe care nu le avem, au cu totul altă percepţie asupra spaţiului şi au celelalte simţuri mult mai dezvoltate. Iar tu, care citeşti acest articol, eşti invitat să vii şi să participi, pentru că ce facem noi nu este numai pentru cineva anume, ci este pentru toată lumea. Pun pariu că ai avea o mulţime de întrebări la care îţi poţi imagina posibile răspunsuri, dar mai bine le pui cu voce tare şi le afli din experienţa directă a unei persoane, din poveştile sale. Pentru că aceasta este cel mai simplu şi frumos mod de a învăţa.

Evenimentele din cadrul Anualei de Arhitectură Bucureşti 2015 cu tema „Construind comunitatea“ explorează ideea unei comunităţi care poate fi constituită spontan. Noi punem la dispoziţie câteva elemente comune – o casă, o pereche de ochelari şi un baston alb. Spaţiul devine al celor care iau bastonul în mână şi încep să meargă. Iar ceea ce e la început spaţiul parcurs de fiecare este totodată şi spaţiul parcurs de toţi. Se formează un grup din oameni care se cunosc sau nu, dar care ajung în final să se cunoască prin intermediul spaţiului parcurs. De asemenea, prin activităţile propuse urmărim şi relaţia dintre individ şi spaţiu, ce anume îl ajută să se orienteze, ce anume îi îngreunează parcursul, pentru a putea trage câteva concluzii în privinţa accesibilizării spaţiului construit pentru persoanele cu dizabilităţi.

SenseAbility presupune descoperirea unor case vechi din Bucureşti prin intermediul simţurilor non-vizuale şi o activitate de construit și asamblat pe nevăzute, unde ai ocazia să amenajezi în echipă un spaţiu de locuit. De ce ai face efortul de a ieşi din casă, mai ales că s-a cam lăsat frigul, te-ai putea întreba. Acum, dacă am pus întrebarea, vom veni şi cu răspunsuri. În primul rând, pentru că mai mult ca sigur există spaţii din Bucureşti pe care nu le ştii, spaţii care au o poveste faină în spate şi merită descoperite. Pentru că există o posibilitate să nu te fi gândit niciodată până acum cum ar fi să te plimbi pe undeva cu ochii închişi, iar asta te face cel puţin curios. Pentru că tuturor ne place să explorăm, să descoperim şi să ne lăsăm surprinşi de ceea ce nu cunoaştem încă. Pentru că e atât de relaxant să închizi ochii, să uiţi de agitaţia din jur şi să simţi că timpul trece altfel. Pentru că ne îmbogăţim prin experienţele împărtăşite de alţi oameni. Pentru curiozitate, empatie şi mister.

Cele două evenimente desfăşurate până acum la Casa Mincu şi la Casa Monteoru au adus faţă în faţă mulţi oameni care nu se cunoşteau. Traseul este unul simplu. Vii, te plimbi, experimentezi, descoperi, te joci, iar la sfârşit împarţi puţin din experienţa ta cu ceilalţi participanţi. Cel mai fain e atunci când nu ştii pe nimeni, dar ajungi să râzi cu ceilalţi la final şi să afli câte ceva din povestea tuturor. O iei încet, de la început, prinzi bastonul în mână, faci primii paşi, cu frică sau curaj, începi să mergi printr-un spaţiu necunoscut. Te mai ciocneşti de un perete sau de un scaun, te întâlneşti accidental cu un om, te bucuri de întâlnire, căci înseamnă că nu eşti singur. Afli cum te descurci să lucrezi în echipă cu oameni cunoscuţi sau nu, să negociezi, să te mai contrazici din când în când, dar să nu uiţi că macheta finală a apartamentului este rezultatul muncii echipei. Iar la sfârşit, există şansa ca, pornind de la un subiect atât de general cum pare spaţiul, să afli de fapt câte puţin din cum sunt oamenii care au trecut pe lângă tine, iar spaţiul tău să devină pentru câteva momente spaţiul vostru.

Dacă te-am făcut măcar puţin curios, să ştii că urmează încă două evenimente asemănătoare în weekendurile următoare. Pentru a fi la curent, ne poţi urmări pe pagina de Facebook a asociaţiei (www.facebook.com/AMAis.ro), unde vom afişa următoarele case ce vor putea fi explorate.

Aceste evenimente sunt doar începutul, căci SenseAbility va continua în viitorul apropiat cu mai multe activităţi pe nevăzute. Scopul mare al proiectului este să realizăm o platformă sociocultural, un spaţiu de contact între persoane cu deficienţe de vedere şi persoane văzătoare. Până atunci, te aşteptăm cu drag la evenimentele din luna octombrie şi te invităm să ne împărtăşeşti orice fel de idee care are legătură cu scopurile noastre.

Asociaţia Metodelor Alternative de Integrare Socială

e-mail: a_ma_is@yahoo.com
www.facebook.com/AMAis.ro

București Grand Prix... mon amour!

Mihai Dumitru

Pe vremea când România era o prezență constantă pe harta europeană a competițiilor automobilistice, Marele Premiu al Bucureștiului constituia un motiv de mândrie pentru locuitorii capitalei.

O mare piață de automobile în regiunea Europei de Sud-Est, România interbelică era gazda mai multor evenimente competiționale. Bucureștiul și Iașul erau puncte de plecare în Raliul Monte Carlo, Clujul avea o cursă de coastă care făcea parte din „Campionatul de Munte al Europei" și, alături de capitală și de Brașov, organiza propriul Grand Prix automobilistic.

Traseul Grand Prix-ul Bucureștiului interbelic se desfășura pe șoseaua Jianu (în prezent Bulevardul Aviatorilor). Startul se dădea din fața Monumentului Eroilor Aerului, pe direcția pieței care azi poartă numele Charles de Gaulle, unde era ocolit rondul din mijloc, iar mașinile întorceau înaintea podului peste lacul Herăstrău. Pe atunci, suprafața era din piatra cubică.

Prima ediție (1936) a București Grand Prix a fost câștigată de George (Iorgu) Ghica, pe un Maserati, la categoria curse, respectiv de Petre Cristea, la categoria sport. Din anul următor, competiția a devenit cu adevărat internațională, echipa BMW trimițându-și pilotul-emblemă, pe Ernst Henne. „Mercenar" de carieră, neamțul a câștigat cursa mașinilor sport.

Tot la ediția 1937, a avut loc o cursă a mașinilor de Grand Prix, câștigată de elvețianul Hans Rüsch (Alfa Romeo 8C-35), un pilot privat cu dare de mână, care își îmbunătățea palmaresul participând la curse în care nu avea opoziție serioasă. Petre Cristea avea să câștige în 1938, la volanul unui BMW 328, o ediție în care s-a luptat cu pilotul oficial al casei BMW, Paul Heinemann.

Aidoma turneelor de tenis din zilele noastre, în anii '30 existau în lume până la 70 de întreceri care purtau titulatura de Grand Prix. Cele mai importante erau cele naționale, dintre care unele precum Marele Premiu al Franței, Germaniei, Marii Britanii, Belgiei sau Elveției punctau în Campionatul European (precursorul Formulei 1). Acestea din urmă, considerate de primă importanță, erau onorate de prezența masivă a celor mai buni piloți ai momentului și a celor mai puternice echipe de uzină de pe continent, celelalte fiind la îndemâna piloților locali. Grand Prix-ul Bucureștiului făcea parte din a doua categorie valorică. Și tot ca în tenisul profesionist actual, în cazul acestor curse de mai mică anvergură, numărul și calibrul concurenților înscriși la start depindea de premiile în bani puse la bătaie de organizator.

Foto: BMW Historisches Archiv

Un monopost Bugatti (st.) alături de BMW-ul 328 pe grila de start de pe Șoseaua Jianu

Momentul de glorie al circuitului de pe Bulevardul Jianu s-a consumat pe 25 iunie 1939, când Hans Stuck lua startul la București, la volanul unui Auto Union. Așa cum scrie chiar pilotul german în cartea sa de memorii, a câștigat detașat întrecerea. Participarea lui într-o cursă relativ slab cotată a avut un scop propagandist, acela de a sublinia în ochii publicului român forța Germaniei. Stuck a lipsit de la Grand Prix-ul Belgiei din aceeași zi, unde participa crema alergătorilor vremii.

Locul secund i-a revenit lui Petre Cristea, eroul Raliului Monte Carlo, pe un BMW 328. Această cursă a fost precedată de una rezervată mașinilor sport (purtând roțile de rezervă și apărătorile de noroi), în care germanul Paul Heinemann a câștigat în fața reprezentantului nostru, Theo Kunz (ambii pe BMW 328). Un alt mare pilot român, Jean Calcianu, a terminat al treilea, la volanul unui „demodat" Ford V8.

A doua zi, Stuck a fost invitat să prezinte bolidul Auto Union familiei domnitoare a României în incinta Palatului Regal din București, unde a făcut să răsune brutalul motor V16. Bolidul, o capodoperă a genialului dr. Porsche, era o curiozitate pentru vremea sa prin faptul că uriașul motor de 6 litri era plasat în spatele pilotului, iar țevile de eșapament (câte una pentru fiecare cilindru) ieșeau deasupra motorului. Cei 16 cilindri erau rezultatul a două blocuri V8, dispuse în tandem.

Cu un an înainte, Hans Stuck stabilise recordul Feleacului – legendară probă de viteză în coastă din țara noastră – care nu a fost bătut până azi, în ciuda unor încercări în anii '70. Germanul a mai concurat în România și în alte două ocazii, în afara celor menționate: la cursele de coastă de la Feleac (1929) și Poiana Brașov (1938), câștigând de fiecare dată.

În anii '70, Marele Premiu al Bucureștiului a fost reeditat, de această dată fiind vorba de o cursă de turisme, pe un circuit stradal improvizat în cartierul Floreasca. Beneficiind ocazional de prezența câte unui concurent din Italia, care se impunea lejer, această cursă era foarte apreciată de publicul bucureștean, avid de concursuri automobilistice în aer liber.

Mai recent, în 2007 și 2008, în capitală a fost trasat Bucharest Ring, un circuit temporar în lungime de 3 km, în jurul Palatului Parlamentului, unde s-au disputat curse internaționale. Pentru 2011 se anunțase revenirea titulaturii Bucharest Grand Prix, când campionatul Auto GP publicase un calendar competițional ce includea o etapă la București. Inițiativa îi aparținea unui afacerist dubios și nu avea acoperire, astfel încât planul s-a anulat.

Foto: BMW Historisches Archiv

Pilotul german Ernst Henne (în alb), onorat de autoritățile de la București (1937)

Du-mă acasă, măi tramvai!

Dragoș Cotenescu

Sunt de nouă ani în București, și de atunci mă tot plimb cu tramvaiul sau autobuzul, fac poze și trag cu urechea la ce mai aud interesant sau amuzant pe ici, pe colo. De ce tramvaiul? Pentru că mi se pare un bun mijloc de deplasare pe orice tip de distanță și, spre deosebire de autbouze sau trolee, e mai puțin incomodat de traficul cotidian. Și pentru că poate ajunge în mai multe zone unde metroul încă nu o poate face. Cu condiția să nu fii foarte grăbit și să pleci cu mai mult timp înainte dacă trebuie să ajungi la o întâlnire importantă.

Din păcate, rețeaua de transport public din capitală este încă deficitară și mai avem de așteptat ani buni până să putem vedea vreo îmbunătățire majoră adusă acesteia. Cât despre rețeaua de linii de tramvai, aceasta tot suferă tentative de modernizare de ani buni. Și spun suferă, pentru că reabilitarea unui segment durează cel puțin câțiva ani. Și să luăm două exemple concrete.

Tramvaiul 19 nu a mai văzut vreun răsărit sau apus din 2011. „În vederea executării lucrărilor de reabilitare a sistemului rutier de pe strada Liviu Rebreanu, pe tronsonul cuprins între bdul Camil Ressu şi bdul Nicolae Grigorescu, începând cu data de 05.07.2011 … linia de tramvaie 19 se suspendă“, stă scris într-un comunicat al RATB. Și suspendată va rămâne până în februarie 2017, cel puțin, după cum este afișat pe un panou aflat în imediata apropiere a unei stații de autobuz de pe Liviu Rebreanu. Asta pentru că abia în februarie 2014 au început lucrările de „modernizare și geometrizare a sistemului rutier“ și a liniei de tramvai de pe Liviu Rebreanu, pe tronsonul dintre bulevardele Nicolae Grigorescu și 1 Decembrie 1918, lucrări ce au ca termen de executare 36 de luni de la data începerii. Singura variantă de deplasare pe întreaga distanță a bulevardului Liviu Rebreanu au rămas autobuzele liniei 330, unde intervalul dintre vehicule indicat de RATB este

Bucureștenii din cartierele pe care le uneau cele câteva tramvaie ce treceau și pe la Titan au pierdut șirul anilor de când edilii lucrează la „modernizarea și geometrizarea” liniilor.

Sâmbătă, 24 octombrie 2015, acest panou nu mai exista. Nu se auzeau nici roțile tramvaielor scurgându-se pe șine.

de cel puțin 10-12 minute în zilele lucrătoare și 16-18 minute în zilele de sâmbătă și duminică. Intervalul se respectă, cel mai probabil, la plecarea autobuzelor de la capetele de linie, pentru că ceea ce se petrece de fapt în traficul bucureștean e greu de calculat sau estimat. Nu ne rămâne decât să mai așteptăm încă 16 luni pentru a ne putea deplasa pe această linie mai modernă și mai geometrică, asta dacă nu va apuca să ruginească între timp.

„Linia de tramvaie 55 se suspendă în perioada executării lucrărilor de reabilitare a sistemului rutier şi a liniilor de tramvai de pe şos. Iancului, proiect iniţiat de Primăria Municipiului Bucureşti începând cu data de 15.06.2013“. Alt comunicat, altă poveste, dar poate mai puțin tristă. 55-ul nu a mai scârțâit de aproape doi ani și jumătate pe Iancului, dar un alt panou ne informează că circulația tramvaielor va fi fost reluată începând cu data de 26 octombrie 2015. Mai mult, primăria își și cere scuze pentru disconfortul creat. Eu, unul, sper ca tramvaiul să nu scârțâie nici de acum încolo, ci să meargă lin ca și somnul meu de dimineață, căci m-am mutat în zonă de ceva timp. Partea plină a paharului ar fi că în tot acest timp linia de tramvai a deservit ca locuri de parcare pentru posesorii de automobile din zonă, dar nu știu ce se va întâmpla odată ce tramvaiele își vor repune roțile în mișcare. Lupta pentru un loc de parcare va deveni acerbă, căci orice șofer va dori să-și știe mașina în siguranță și cât mai aproape de casă, mai ales că se apropie iarna. Și, cu toate că șoseaua Iancului va beneficia de o linie de tramvai reabilitată, nu putem spune același lucru și despre bdul Pache Protopopescu, ce pare să fie un șantier continuu. Pesemne că răposatul edil se răsucește pe toate părțile văzând cum, în ciuda a 122 de ani trecuți peste piatra sa de căpătâi și a eforturilor continue de modernizare, mai-marii urbei din ziua de azi nu reușesc să facă timp de câteva mandate ce a făcut dânsul în doar trei ani și jumătate.

Aș fi vrut să vă pot oferi și un exemplu pozitiv, dar mi-a fost greu să găsesc unul. Deplângeam acum ceva timp și starea precară a tramvaielor, și faptul că avem prea puține tramvaie noi, despre care domnul Oprescu spunea că ar costa cam mult, calculând probabil direct proporțional cu partea lui de profit. Dacă soluții pentru tramvaie noi există, chiar pe plan local și la un preț decent, avem nevoie și de o rețea modernă pe care acestea să se poată deplasa, pentru că nu poți să mergi cu limuzina prin lanul de porumb.

Știri

■ **Încă două pasaje vor fi construite pe Șoseaua Mihai Bravu.**

Primăria Capitalei dorește să construiască încă două pasaje supraterane sau subterane pe Șos. Mihai Bravu, după ce anul trecut l-a finalizat pe cel de la intersecția cu Calea Văcărești. Noile pasaje vor avea un cost total de 132,8 milioane euro. Lucrările au fost incluse în lista de proiecte ITI (Investiții Teritoriale Integrate) pentru zona București - Ilfov.

Primul pasaj va fi unul suprateran și va fi construit la intersecția cu Bulevardul Ferdinand și Șoseaua Iancului. Pasajul va avea o lungime totală de 1.300 de metri, iar durata estimată de realizare a proiectului este de 24 de luni. Valoarea investiției este de 106,5 milioane euro.

Cel de-al doilea pasaj va fi construit la intersecția Șos. Mihai Bravu cu Calea Vitan. Deocamdată nu se știe ce tip de pasaj va fi: subteran sau suprateran. Reprezentanții Primăriei Capitalei au stablit însă lungimea lucrării precum și costul acesteia. Astfel, pasajul va avea o lungime de 400 de metri și o valoare estimată de 26,3 milioane euro. Lucrările vor dura și în acest caz 24 de luni.

„Proiectele au fost discutate si avizate in cadrul Grupului Mobilitate si cuprinse initial in lista celor 80 de proiecte de Investitii Teritoriale Integrate. Acestea au fost transmise de Primaria Municipiului Bucuresti in luna aprilie 2013, cu sprijinul S.C. METROUL S.A. unui numar de 6 ministere si Primului Ministru, in vedereaincluderii lor in programe de finantare, in corelare cu alte obiective de dezvoltare pentru zona Bucuresti si Ilfov. Fiecare dintre proiectele mentionate a fost inclus in lista de proiecte ITI (Investitii Teritoriale Integrate) de catre entitatea care l-a propus, pe baza unei fise de proiect", au declarat reprezentanții Primăriei Capitalei.

Sursa: B365.ro

■ **Primarul general interimar şi directorul RADET ne asigură că nu vor fi probleme privind furnizarea căldurii**

Primarul interimar al capitalei, domnul Marin Ștefănel Dan, a declarat în cadrul unei conferințe de presă susținută la sediul Primăriei Capitalei, că RADET poate furniza căldură pentru bucureșteni, în acest sezon rece, dar acest lucru depinde de ajutorul financiar oferit de Guvern. Primarul general şi directorul RADET dau asigurări și că nu va fi majorat tariful pentru cetăţeni.

Poprirea de 100% pe contul escrow al RADET a fost ridicată de ELCEN. Acum este de doar 50% astfel că RADET are bani pentru a face ultimele 10 lucrări majore rămase din vară şi reparaţiile la eventualele avarii minore ce ar putea să apărăîn sistem, au anunţat marţi autorităţile locale.

Primăria Capitalei a cerut Guvernului 300 milioane lei ca ajutoare de încălzire, iar la rectificarea bugetară au fost luate 50 de milioane lei din bugetul instituţiilor subordonate Consiliului General al Municipiului Bucureşti şi de la direcţiile din subordinea PMB pentru a acoperi costurile pentru căldură. Pentru a face faţă costurilor de încălzire, s-au luat toţi banii şi de la organizarea Revelionului 2016.

Sursa: B365.ro

De ce să plătesc dacă e gratis?

Teodor Pricop

Pentru a susține proiectul. Pentru a continua să publicăm, pentru a continua să ne citiți.

Publicația asta este realizată de un grup de oameni cu profesii diferite. Avem printre noi un singur absolvent de jurnalism. Ceilalți suntem: istoric, inginer, arhitect, filolog, economist, jurist, psiholog, informatician și lista continuă. Fiecare contribuie cu câte ore își permite să aloce din timpul lui liber. Vom continua, chiar și cu sincope – căci am mai avut – pentru că ne place să vă povestim și dvs. despre lucruri la care ne pricepem și suntem atenți la ceea ce se întâmplă în jurul nostru, nu doar în locuință, ci și dincolo de ușile apartamentelor.

Scriem din 2012 depre oameni, despre locuri, despre istoria orașului nostru, despre civism și despre administrarea urbei pentru a ne întâlni, pentru a ne crea locurile noastre comune.

Sincopele de care vă spuneam au existat din cauza lipsei de fonduri. Dumneavoastră, cititorii, abonații și donatorii sunteți cei datorită cărora publicația există în formă tipărită. Depinde de dumneavoastră dacă ea va continua. Singurul cost este tipărirea, iar 10 000 de exemplare nu sunt chiar de ici, de colo. Unii ne-au sfătuim să reducem tirajul, dar prețul crește per bucată pe măsură ce scazi tirajul. Alții ne-au spus că pentru un oraș de 2 milioane de locuitori e puțin. Se poate, dar creștem fără grabă, temeinic. Dacă dvs. povestiți mai departe, deja cititorii noștri devin mai mulți și mai mulți. Ăsta este rostul foii comunității – să scrie despre comunitate și să crească odată cu spiritul apartenenței, să fie un liant, cum bine spunea la un moment dat un cititor.

Din păcate, cel puțin deocamdată, nu putem plăti cu castane tipărirea. Așa că le-am fotografiat, am făcut un mic portret de București pentru că ni le-a scuturat toamna, iar pentru foaia comunității căutăm în continuare cititori dornici să se aboneze. E contribuția dumneavoastră la aceste 8 pagini despre noi și despre orașul nostru.Dăruim lunar 10 000 de exemplare, de la om la om, de la noi pentru dumneavoastră.

Putem fi o comunitate!

BUNĂ DIMINEAȚA, BUCUREȘTI!

www.infobdb.ro
e-mail: redactie@infobdb.ro
voluntariat@infobdb.ro
evenimente@infobdb.ro

Publicație editată de Asociația Bună dimineața, București!

Mihaela Butacu
Luminița Corneanu
Bogdan Franovici
Dan Ghiță
Teodor Pricop
Ioana Simionescu

Autorii textelor:

Andrei Constantinescu
M;ihai Dumitru
Raluca Munteanu
Alin Paidiu
Teodor Pricop
Andreea Tănase
Ana-Maria Țoni

Autorii ilustrațiilor:

AMAis
Lucian Călugărescu
George Mastacan
Raluca Munteanu
Ioana Maria Rusu

Cine suntem?

Suntem un grup de oameni care au înțeles că un oraș nu este doar un spațiu de locuit, ci spațiul vital al unei comunități. Este orașul nostru – fie natal, fie adoptiv – și ne interesează ce se întâmplă cu el și cu locuitorii lui. Inițiativa noastră este una 100% civică. Nu se află în spatele nostru niciun partid. Credem că, așa cum orice oraș are farmecul său, și urbea noastră este specială și generoasă cu noi dacă-i acordăm puțină atenție. Ca o casă mai mare ce ne este, suntem datori față de ea să o îngrijim și să o respectăm, iar când are nevoie de sprijinul nostru, să-i sărim în ajutor.

Dacă v-a plăcut ce ați citit și cum ne-am întâlnit, dacă doriți să continuăm, contribuiți la tipărire:
Asociația Bună dimineața, București!
IBAN: RO85 RZBR 0000 0600 1554 3016, Agenția Trapezului.

În cazul în care nu doriți să rămâneți anonim, vă rugăm să precizați numele și prenumele.

Unde ne simțim bine?

Târguri și festivaluri

Târgul Internațional GAUDEAMUS - Carte de învățătură, ediția a XXII-a, Romexpo, 18-22 noiembrie
British Documentary 2015, Muzeul Național al Țăranului Român, Studioul „Horia Bernea”, 16, 23 și 30 noiembrie, 7 și 14 decembrie, ora 19:00. Intrare liberă.
1 AN de Bounty Fair - eveniment de handmade, Casa Universitarilor (str. Dionisie Lupu nr. 46), 14-15 noiembrie
Talcioc de 10 - "reciclăm, recirculăm, repunem în folosință ce nu ne mai trebuie, nu ne mai vine, dar e bun", CARE Cafe (str. Olari nr. 8), 21-22 noiembrie
Electric-acustic (Vița de Vie, Coma, Luna Amară, Omul cu șobolani, Implant pentru Refuz, E.M.I.L.), Arenele Romane, 4-5 decembrie

Muzică

A Place to Bury Strangers, Club Control (str. Constantin Mille nr. 4), 13 noiembrie, ora 21:00
Ibrahim Maalouf, Sala Radio, 19 noiembrie, ora 20:00
Zdob și Zdub - 20 de ani, Arenele Romane, 20 noiembrie, ora 19:00
Mircea Vintilă și Brambura, Hard Rock Cafe (șos. Kiseleff nr. 32), 20 noiembrie, ora 22:00
José Carreras, Romexpo, 26 noiembrie, ora 20:00
Brad Mehldau Trio, Sala Radio, 26 noiembrie, ora 20:00
2Cellos, Sala Palatului, 6 decembrie, ora 19:00
Tarja Turunen - Ave Maria Christmas Tour, Ateneul Român, 7 decembrie, ora 20:00
Nightwish, Romexpo, 10 decembrie, ora 20:00
Honoris Cargo, Cinema Patria, 11 decembrie, ora 19:00

Expoziții

Casa Filipescu-Cesianu, cel mai nou muzeu al Bucureștiului, exemplar ilustrativ pentru casa boierească de la începutul secolului al XIX-lea. Calea Victoriei nr. 151. Intrare liberă.
Vrednici de un Muzeu Național. In memoriam Alexandru Tzigara–Samurcaș, Muzeul Național al Țăranului Român, până la 29 noiembrie
Începuturile fotografiei la București. Maeștrii și imagini din secolul al XIX-lea, Muzeului Municipiului București - Palatul Suțu (bd. I. C. Brătianu nr. 2), până pe 7 decembrie
Marele Război în imagini, fotografii, cărți poștale și postere de propagandă din primul război mondial, Muzeului Municipiului București - Palatul Suțu
Un voiaj parfumat, cea mai mare expoziție de sticle de parfum din România, Muzeul Național de Geologie, până pe 15 decembrie

Cursuri și ateliere

Preistoria pe înțelesul copiilor, Cum să construiești un dinozaur, Învățăm să modelăm animale preistorice Ateliere de creație pentru copii (5-12 ani) ale Muzeului Național de Geologie. Informații și înscrieri: 0314 381 744 int. 123
Ateliere de Creativitate de la Muzeul Țăranului Român pentru grădinițe, școli, licee, dar și pentru copiii aduși de bone, bunici și/sau părinți. Informații: www.muzeultaranuluiroman.ro